

Nr 1.

Av herrar **Wallén** och **Nyblom**, om anslag till det frivilliga skytteväsendets berämjande.

I dessa dagar ha på grund av den oro, som över hela vår världsdel synes gripa omkring sig, försvarsfrågan alltmer trätt i förgrunden, och det nu rådande politiska tillståndet gör det till en tvingande nödvändighet att med allvar överväga åtgärder, som krävas för stärkande av rikets försvar.

Därvid borde såsom självklart framstå, att man tager vara på och stöder de rörelser, som sprungna fram ur folkets egna led hava till uppgift att på frivillighetens väg i handling arbeta för det nationella försvaret. En sådan folkrörelse är i detta ords bästa bemärkelse det frivilliga skytteväsendet, som omfattas av alla folkklasser.

Tyvärr måste sägas att riksdagen under de senare åren icke så beaktat denna rörelse som varit behöfligt, utan har i stället alltsedan år 1923 statens understöd beskurits på ett sätt, som allvarligt äventyrat skytterörelsens bestånd. Sålunda har statsanslaget, som år 1919 utgjorde 1.626.000 kronor år efter år nedbringats, så att detsamma för budgetåret 1927—1928 nedgått till 470.000 kronor. Sedan har det ytterligare nedgått. För budgetåret 1932—1933 beviljades ett anslag av 280.875 kronor men år 1933 nedsatte riksdagen skytteanslaget till 82.900 kronor, ett belopp som endast räckte till organisationens nödtorftiga uppehållande.

Det var uppenbart, att denna stora nedsättning av statens anslag skulle komma att hava en ödesdiger inverkan på skytteväsendet. Sålunda har ett stort antal skytteföreningar tvingats nedlägga verksamheten på grund av de omkostnader, som skyttets utövande måste medföra. Det är i regel mindre föreningar i fattigare kommuner som detta svårast drabbat.

Det av förlidet års riksdag beviljade anslaget, 147.625 kronor, som då förhöjdes med ett understöd till skytteföreningarna av 1 krona för varje anslagsberättigad i värnpliktsåldern varande medlem, var en god hjälp, men dock allt för ringa. Tidigare var statsunderstödet i skytteföreningarna 3 kronor 50 öre för varje anslagsberättigad medlem och avsett att användas till instruktion, pris vid tävlingsskjutningar och till ammunitionsbidrag. Önskemålet är givetvis att kunna återfå detta anslag, men under alla förhållanden borde det nu utgående anslaget höjas från det nuvarande understödet av 1 krona till åtminstone 2 kronor. Med hänsyn till de stora enskilda uppoffringar, som göras av de skytteintresserade, borde en sådan förhöjning av statsunderstödet icke kunna betraktas som oskälig. Skyttarna äro också på grund av sin samhällsgagnande verksamhet värda all uppmuntran och allt stöd från det allmännas sida.

Bihang till riksdagens protokoll 1936. 4 saml. Nr 1—4.

Bedrivandet av fältmässiga skjutningar i terrängen har år från år visat en allt livligare utveckling. Men denna del av verksamheten är på grund av den stora ammunitionsåtgången förenad med allt för kännbara kostnader för den enskilde. Under år 1934 lossades av de frivilliga skyttarna över 10 miljoner skarpa skott, därav i fältskjutningar c:a 3 miljoner.

Alla ansvarskännande medborgare, oavsett partipolitisk ställning, äro ju numera ense om att vårt land behöver ett försvar och ett *effektivt* försvar. Om landet angripes måste vi äga möjlighet att försvara oss, och mycket kommer då att bero på den enskilde mannens förmåga att kunna sköta ett gevär. Även hans personliga säkerhet är beroende därav. Den senaste tidens händelser i Abessinien visa till fullo hur viktigt det är för ett lands medborgare att i händelse av överfall kunna hantera ett skjutvapen. Både från det allmännas och från den enskildes synpunkt måste det vara angeläget att så många som möjligt av vårt lands manliga innevånare lära sig att icke blott hantera ett gevär utan kunna använda det med skicklighet, Den frivilliga skytterörelsen erbjuder medborgarna en utmärkt utbildning och då många tiotusenden i vårt land omfatta denna rörelse med den starkaste sympati, bör det vara angeläget för samhället att på allt sätt understödja densamma. Till försvarsorganisationens utbildning utgör skytterörelsen förvisso ett betydelsefullt komplement, som dessutom har den stora fördelen att vara relativt billigt i förhållande till den effekt som ernås.

På grund av vad vi sålunda anfört få vi hemställa,

dels att understödet till skytteföreningarna, som f. n. utgår med 1 krona för anslagsberättigad skytt, måtte förhöjas till 2 kronor för varje sådan skytt, att användas till ammunitionsbidrag, till pris vid tävlingsskjutningar och till andra omkostnader för verksamhetens utövande, för ett beräknat antal av 60.000 anslagsberättigade skyttar, och

dels att det statsanslag av 20.000 kronor, som var beviljat för budgetåret 1931/1932 till understöd för fältmässigt anordnade skjutningar, måtte åter beviljas och att således det frivilliga skytteväsendets befrämjande under budgetåret 1936/1937 måtte anvisas ett belopp av 242.325 kronor.

Stockholm den 11 januari 1936.

Otto Wallén.

Georg Nyblom.